

Új paradicsom- feldolgozó gépsor

A Szegedi Konzervgyár az idén 41 ezer 695 tonnâ paradicsom átvételére kötött szerződést a környező nagyüzemekkel, háztáji és kisegítő gazdaságokkal. A régi gépek ilyen nagy mennyiségû paradicsom feldolgozására már nem alkalmasak. Ezért a konzervgyár gyorsított beruházással új paradicsomfeldolgozó gépsort épít, melynek gépeit a Láng Gépgyár készítette el, neve: P—35. A tervek szerint a paradicsomszezon kezdetére elkészül az új üzemrész. Ezzel lényegesen nô a feldolgozó kapacitás, naponta 70 vagonnyi paradicsomot is fel tud dolgozni a Szegedi Konzervgyár. Képünk: a gépsorhoz tartozó csövezeték hegesztéséről készült

Aktívaértekezlet gazdasági vezetőknek

A megye gazdasági vezetőinek részvételével aktívaértekezletet rendeztek tegnap, csütörtökön délután a szegedi városi pártbizottság emeleti nagytérképében. A tanácskozáson részt vett Török József, a szegedi városi pártbizottság első titkára, s ott volt Kovács Imre, a megyei tanács elnökének általános helyettese, valamint Prágai Tibor, Szeged megyei város tanácsának elnökhelyettese is.

Dr. Horváth Károlyné, a megyei pártbizottság osztályvezetője köszöntötte a meghívottakat, emlékeztetve a megyei párt-végrehajtóbizottság május 12-i határozatára, amelynek értelmében sor került a tegnapi tanácskozára. Ezután dr. Kelemen Miklós vezérőrnagy, megyei rendőrfőkapitány, a megyei párt-vb tagjai ismertette a Csongrád megyei intézményeknél, vállalatoknál kialakult vagyonvédelmi intézkedéseket, az e téren tapasztalt pozitív és negatív vonásokat. Majd dr. Kereszty Béla megyei főügyész és dr. Kun László, a Szegedi Megyei Bíróság elnöke mondták el a vagyonvédelemmel kapcsolatos ügyességi, illetve bírósági tapasztalatokat.

Mi van a tarisznyában ?

Napjaink legizgatóbb — egyesek szerint legunalmasabb — beszédtemája a munka. Összeáll két technikussal és minden másról megfeledkezve részletezik, hogyan sikerült megoldaniuk egy földadatot, amelyet pedig lehetetlennek tartottak. Ülésezik a várospolitikai bizottság, és meghányárveti, mit kell tenni sürgősen a környezetvédelem érdekében. A nagygyűlésen fegyvermeztet helytállást hangsúlyoz a szónok, a brigádértékezelést fő témája, hogyan fokozható a termelékenység. Kinyitjuk az újságot, és munkaversenyt, gyártmányfejlesztést találunk benne. A sértány padjain arról diskurálnak a nyugdíjasok, hogyan dolgoztak elő mostoha körülmények között. Fiatalok gyürkőznek a KISZ-ben, majd ké megmutatják, hogyan kell csinálni.

Ki szeret dolgozni? A válasz rendszerint humorosan, vagy indulatosan lökődik: én ugyan nem, de muszáj. Van, aki esküdözik, ő szívesen elmenne a munka temetésére, mert aki dolgozik, az nem ér rá pénzt keresni.

És ez nem igaz. Más a felszínes fecsegés és más a mélyebben rejtőző lényeg. Az ember mindig dolgozott. Az ember szeret dolgozni. Az ember jól tudja, hogy a munka tette azzá, ami. Az ember bizonyos benne, hogy csak a jól végzett munka boldogít igazán.

Pedig a munka ma még kétségtelenül teher, megerőltetés. A kommunizmusnak, ahol majd olyan szükségét érezzük a hasznos tevékenységnek, mint kisgyermek a játéknak, még csak a körvonalait véljük látni. Odáig „egynéhány csata még hátra van”.

Vizonyunkat a munkához kétségkívül az határozza meg, hogy milyen környezetből fakadtunk és érkezünk el a mába. Az ember, amíg rá nem húzzák a földet, magával hordozza gyermekkorát. Persze korántsem nyögdecselve és átkozódva, mint ha nehéz batyu nyomná a vállát, hanem szívesen, biztonságérzéssel, jó illatú kenyere-tarisznyaként, amelyből falatozhat, új erőre kaphat, ha remegni kezd a szíve meg az ina. Akitől eszméletnyitás idején elzárták a küzdelmes világot, vagyis a széltől épp úgy óvták, mint a gondok, fájdalmak látványától, annak igen hamar kiürül a tarisznyája. Az csak könnyelműen, vagy kín-keservesen tud az életútton végigmenni, ide-oda csapódik az eszmék és érdekellentét viharában. Másból, mint az emlékképek anyagából, a képzelet nem tud építeni. Ezért vét nagyot az a szülő, aki csemétéjére a Dárius kincsét is rárakná, aztán diplomát is szerez neki, de az nem megy vele semmire: életismeret hiányában képtelen valami újat, értékeset létrehozni, sőt gyakran arra sincs ereje, hogy jól megállja a helyét a szakmájában. Aki csak gondatlan gyermekekorra tud emlékezni, az képtelen átérezni mások gondjából, az nem tud szűk, egyéni érdekén túllépni, nem tud a társadalom boldogulásáért küzdeni. Hosszan idézhetnénk itt egyes koponyák pszichológiai fejtegetéseit, esetleg kissé homályosan, amint azt a tudomány tekintélye megkívánja, de ezúttal had támaszkodjunk inkább eleven példákra.

A mi rendszerünk tartópillérei az öntudatos munkások. Valószínűleg áldják a sorsot kemény gyermekkorukért, mert szilárdnak érzik lábuk alatt a talajt, a cinizmus nehezebben fészkel beléjük és ritkán lehet velük a boldondjárt járatni. A munkásember, vagy a dolgos szülők értelmiségi gyereke, ha válságba kerül, csak földézi azt a kort, amelyben megtermett és fölcseperedett, s máris olyan, mint a rosta: a legzavgyább szövegől is képes kiszűrni az arany értékű tanulságot. Csak oda kell hallgatnia, mit mondtak erről vagy arról a család főnntartói, a már sírba szállt nagyapák, máris tiszták számára a fogalmak.

Kádár János debreceni beszédében halottuk: „Még gyermekkoromban egy öreg falusi bácsi azt mondta: fiam, tanuld meg, a szegény ember gyerekének mindig dolgozni kell. Így lett ő az én első marxista tanítóm.”

Dolgozni, dolgozni! A fizikai vagy szel-

lemi tevékenység biztosságot, vagy legalább szűkös megélhetést jelentett annak, aki nem lopom-csalomra, hanem tisztességre alapozta a jövőjét. Akinek nem volt munkája, nyomorultnak érezte magát. S ha, mondjuk, egy állástalan diplomás bejutott valami irodára, legfőbb gondja volt, hogy panasz ne legyen rá. Munkaadójának véleményétől függetlenül kényes volt arra, hogy kifogástalan munka kerüljön ki a kezéből. Egy nyugdíjas szövőőn mesélte, a szülei annak idején két süldőt adtak azért, hogy lányuk bekerülhessen a gyárba. Nagyon megbecsülte magát. A 30-as években a helyi újságok hetekig vitakoztak azon, hogy egy Váásárhelyen érettségizett fiatalember elfoglalhatja-e a szentesi városházán éppen betöltetlen egyetlen állást. Ugyanebben az időben a falusi munkanélküliek némelyike már 70 kiló búzáért is főlvállalta holdanként az aratnivalót, aki pedig gerincesen kitartott az akkor szokásos 80–90 kiló mellett, könnyen kenyer nélkül maradt. A mezőgazdasági munkás gyereke alig nőtt ki a földből, már tudta, mennyiért ad a boltos két deka élesztőt, a süszer mit kér a bakancs talpalásáért. És ismerte a család összes gondjait, naponta hallotta otthon, mily rengeteget kell a pénzért dolgozni. És ha már kisiskolás korában cselédnek adták és rosszul bántak vele, akkor sem a munkára, hanem a gazdára panaszkodott.

Bizony, egyszerű életigazság, hogy a munkásember gyerekének mindig dolgoznia kell. De mi kell a szütyő gyereknek ahhoz, hogy dolgos ember formálódjék belőle? Sokan úgy vélik: sok és tartalmas enniivaló, játékok, feltöltődésgondoskodás. A ma ötvenévesek, vagy idősebbek zömének azonban nem adatott meg ilyesmi. Az anyák oltalmazó szeretetét érezték ugyan, a kenyérgazdák azonban néha üresen ásitott. Tanácselnök ismerősöm mondotta: „Ma is látom anyámat, amikor 'éhes vagyok, mit egyek'—kuncgásomra icipicit nevetős szemmel, de kezét tehetetlenül szétárva úgy tett: 'egyél meg engem, csillagom.'” Ma, amikor szinte főbenjáró véték emlegetni a gyalázatos múltat, amikor javában húzik az egész társadalom, megkérdendő: valaki: mire való így visszanevezetni. Csak a mondanivaló megtámasztása végett tesszük, azért tudniillik, hogy bizonyítsuk: csokoládé nélkül értékessé formálhatók az emberpalánták, de tanulásra, munkára fogás nélkül, az életgondok elkendőzésével semmiképpen.

Szűkében vagyunk a munkásköznek, mindenütt az országban, ezért kinek-kinek a maga posztján jobban kellene dolgoznia, mint valaha. De hogyan? Mi módon bírjuk jobb belátásra azokat, akiket az éhség-fegyelem már nem, a szocialistafegyelem pedig még nem köt? Ezerszer, tízezerszer mondtuk már és mondjuk még egymilliószor: a termékeny eszt is egyre intenzívebben kell céljaink szolgálataiba fogni, hogy ma egy személy annyit produkáljon, mint tegnap kető. Senki nem gondol fokozottabb fizikai erőfeszésre. A munkát könnyíteni akarjuk, nem nehezíteni. Azért vannak a gépek, hogy segítsenek az embernek. Azért alkalmazák a mérnököt, hogy gondoskodjék a zavartalan, fegyelmezett munkamenetről. De a gépet megállás nélkül kell járattatni, a mérnök elvtárstól pedig időnként megkérdezni, hogyan is állunk azzal a gyakran emlegetett üzem- és munkaszervezéssel. A munkásokon nem múlik, ők lényegükönl fogva dolgozni akarnak, erre ösztönzi őket az a belső impulzus, amely gyerekkorukban beléjük rögződött.

Nézzük csak, mit mondott erről Kádár János: „A rendes, jól szervezett munkahelyeken nincs szükség semmiféle különleges ösztöklésre, ott maga a munka dinamikája lendíti előre az embert.” S akit nem lendít mások példás életmódja és magatartása, saját önérzete, sőt a józan megfontolás se — hát azzal foglalkozzanak a többiek. Embert csak ember nevelhet. Amikor csapatban, „egy karra” ment a munka, hogyan is csinálták ösödök óta? Biztatták azt, aki nem fogta rendesen.

F. NAGY ISTVÁN

Csongrádon

Nemzetközi zenei tábor

A hagyományos nyár eleji csongrádi zenei tábor, melyet a Nemzetközi Zenebarát Szövetség és a megyei tanács művelődésügyi osztálya szervezett, idén külföldi művészeket is vendégül lát. Csongrád és Bács-Kiskun megye zeneiskoláinak növendékein, tanáraín, a zeneművészeti szakközépiskolás diákokon, a Szegedi Juhász Gyula Tanárképző Főiskola, valamint a budapesti Liszt Ferenc Zeneművészeti Főiskola néhány hallgatóján kívül jelen van a pozsonyi zene konzervatórium vonós kvartettje és Jan Pragant hegedűművész, az intézmény professzora is.

A most folyó 10 napos kurzuson a zeneművészeti főiskola művésztanárainak vezetésével a különböző ze-

neiskolák tanárai adják át tudásuk javát a zenei pályára készülő növendékeknek. Az oktatás társas zenei és egyéni foglalkozások keretében zajlik.

A tábor vezetője *Galli János*, a csongrádi ének-zene tagozatú általános iskola igazgatója. A szakmai munkát ismert nevek fémjelzik. A művészeti vezető *Weninger Richard* főiskolai tanár, a Liszt Ferenc Zeneművészeti Főiskola szegedi tagozatának igazgatója. A zenei oktatók: *Jan Pragant* professzor, továbbá *Onczay Csaba* gordonkaművész és *Rohmann Imre* zongoraművész, a zeneművészeti főiskola tanárai, *Meszlényi László* és *Simon István*, a zeneművészeti főiskola szegedi tagozatának művésztanárai. *Hu-*

szár Lajos, a Szegedi Zene-
művészeti Szakközépiskola
művésztanára.

A társas zenéi tábor célja többcélú. Az egyéni foglalkozások keretében a zenéi pályára készülő növendékeknek jó alkalmat nyújt a nyári munkára való felkészüléshez. A kamarazene gyakorlása közben ugyanakkor megismerteti a fiatalokkal a társas zenélés alapvető játékszabályait. A tábor elősegíti az állandó kamaracsoportok kialakulását az iskolákban, hiszen a zenéi nevelés élményekre épül. A legmaradandóbb emléket az együtt muzsikálás adja a gyermeknek. Amire a tanév során kevesebb lehetőség van, azt most 10 nap alatt próbálják meg némiképpen pótolni. A tanárok azt igyekeznek elérni, hogy a közös zenélési kedv a tanév alatt is megmaradjon a diákoknak.

A tábor életét előadások és házihangversenyek teszik színessé. *Földes Imre*, a Budapesti Zeneakadémia tanára például a zenei formálások és korunk zenéjéről tartott színvonalas előadást a résztvevőknek. A prágai *Dolezal-kvartett*, amely a keszthelyi INTERFÓRUM-on adott koncertet az elmúlt napokban, Csongrádra is ellátogatott. Játékuk a zenei tábor kiemelkedő eseménye lett. Műsorukat a cseh nemzeti zene alkotásaiból állították össze. *Rohmann Imre* önálló hangversenyén klasszikus és romantikus szerzők műveit szíjaltatta meg. Az idén első ízben megrendezett gyulai szonátaverseny győztesei: a szegedi *Fekete Márta* és *Horti Viktória* is felléptek. *Kornfeld Zoltán*, a zeneművészeti főiskola diplomázó gordonkaművésze önálló estet adott.

A tábor közösségéből két zenekart állítottak össze. Az egyiket, amely zeneiskolás növendékekből áll, *Hegedűs János* tanár vezeti, a másikat, amelyet szakközépiskolások és főiskolások alkotnak *Jan Pradant* professzor irányítja. A 10 napos karamazenei tábor két hangversennyel ér véget. Az első pénteken este, a másodikat szombaton délelőtt rendezik. A zenekarok a tanfolyamon tanult műveket adják elő.

J. Szóráth Gyula

J. Szóráth Gyula

Érdekeltség és felvásárlási ár

A cukortartalom szerint fizetnek

A répa cukortartalom szerinti átvételére készül fel az ipar; a gyárakban laboratóriumi berendezésekkel szerelnek fel, s ezekkel teszik lehetővé, hogy a termelőknek pontosan mennyit fizessenek az alapanyagért, amennyit az ér.

A MEM-ben az új átvételi rendszerrel kapcsolatban előzetesen átfogó elemzést készítettek, amely azt bizonyítja: a várhatóan jövőre bevezetésre kerülő minősítési módszer anyagilag érdekeltté teszi a termelőzemekeket a minőség javításában. A cukortartalom növelésében.

Elvezették, mit kellett volna fizetni a termelőknek a repáért tavaly és tavalyelőtt abban az esetben, ha az új, minden tekintetben korszerű minősítési rendszerrel értékelték volna, a gyárakba kerülő alapanyagot. Az újfajta értékelés szerint mázsánként 3 forinttal kevesebbet kaptak volna a termelők 1976-ban, viszont ugyanennyivel többet számíztak volna nekik az

elmúlt évben, igaz, lényege-
sen jobb minőségű áru-
ért.

Tavaly úgy nőtt a cukor-tartalom, hogy ezzel együtt a termés mennyisége is nagyobb lett, ami azt bizonyítja, hogy a termés két meghatározó tényezője összeegyeztethető, helyes agronómiai eljárásokkal úgy lehet növelni a cukortartalmat, hogy közben a termésátlag is gyarapodik. Az értékelés szerint egy év alatt 17 mázsával nőtt hektáronként az átlagos termés-hozam, az üzemek csaknem ötöde hektáronként 400 mázsa feletti termésátlagot ért el, de számos gazdaság 500 mázsánál nagyobb cukorrépa-„tömeget” takarított be minden egyes hektárról.

Az új minősítési rendszer, amelynek részletes mutatószámait az arra illetékes kormányzati szervek hagyják majd jóvá, és később hozzák nyilvánosságra, figyelembe veszi a felmérés eredményeit, illetve a hazai cukorrépa-termesztés sajátosságait.

Nyitnak építőtáborok

Hatvanegy — a tavalyinál 12-vel több — központi szervezésű építőtábor nyitja meg kapuit vasárnap az országban.

A fiatalok kéthetes turnusokban táboroznak augusztus 26-ig. Naponta 6 órát dolgoznak, azután pihennek, táborozóknak. A táborszervezők nemcsak kényelmes szállásról, jó ellátásról, hanem szabadidő-programról is gondoskodnak. A központi szervezésű táborok 286 turnusában több mint 800 műsort szíjállítanak”.

Együttműködés

a számítástechnika fejlesztésében

A számítástechnika eszközeinek és alkalmazási lehetőségeinek fejlesztését az ipar és a tudomány együttműködésének erősítésével gyorsítják — erről határoztak az MTA, az OMFB, a KGM és a Videoton vezetői. Szentágothai János, az MTA elnöke, Márta Ferenc, az MTA főtitkára, Pál Lénárd, az OMFB elnöke és munkatársai, a Videoton számítástechnikai gyárában Gács Miklós kohó- és gépipari államtitkárral és Papp István vezérigazgatóval vitatták meg a számítástechnikai ipar további fejlődését szolgáló kutatási és műszaki fejlesztési feladatokat. Figyelembe vették azt is, hogy hosszabb távon milyen követelményeket támaszthat a számítástechnikai berendezések iránt a hazai és a külföldi piac.